

Pim Lammers

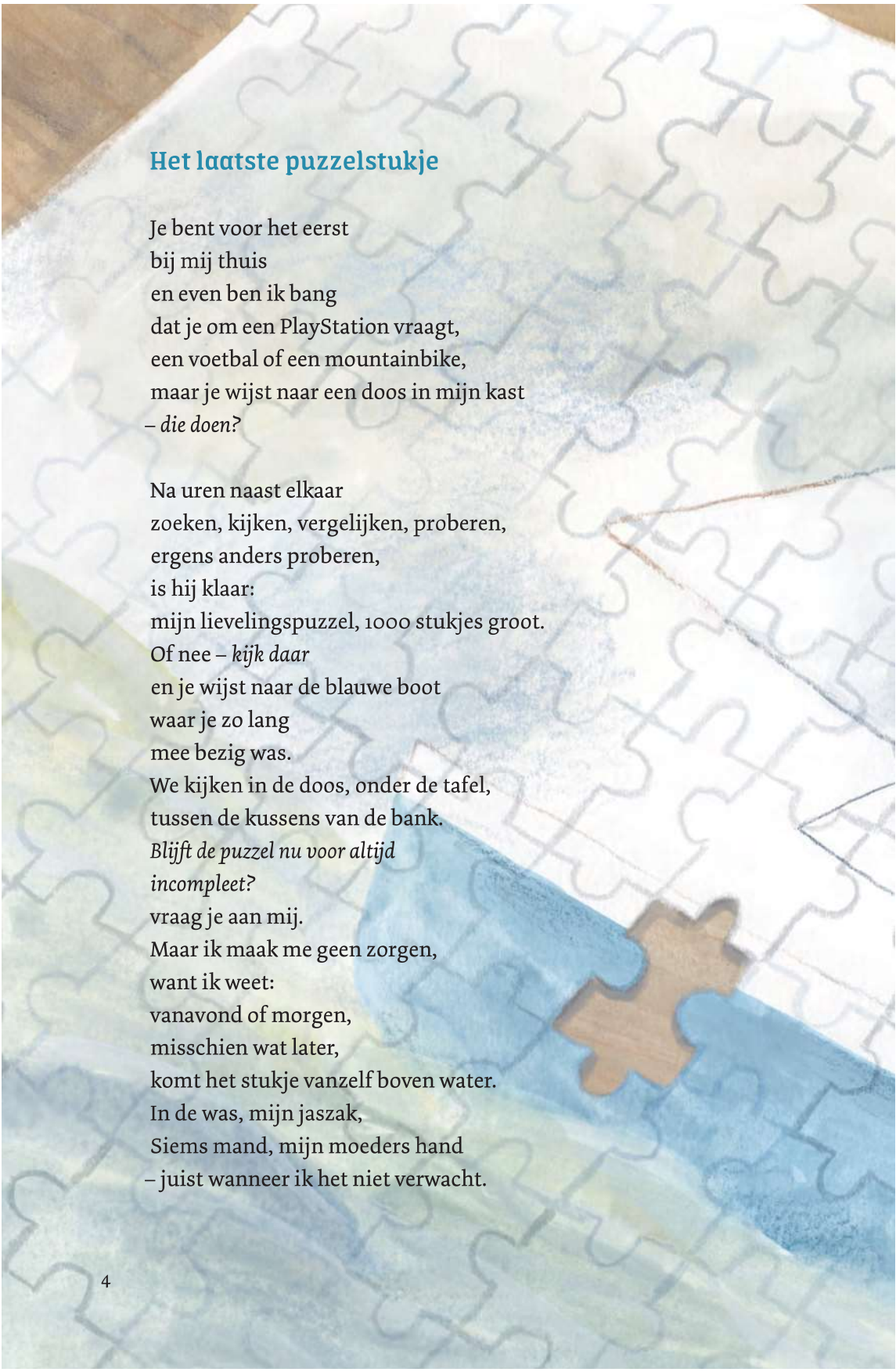
BEN JE
VERGETEN
DAT
BABYGEITJES
BESTAAN?

Met tekeningen van
Nadia Meezen

Amsterdam • Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

Het laatste puzzelstukje

Je bent voor het eerst
bij mij thuis
en even ben ik bang
dat je om een PlayStation vraagt,
een voetbal of een mountainbike,
maar je wijst naar een doos in mijn kast
– *die doen?*

Na uren naast elkaar
zoeken, kijken, vergelijken, proberen,
ergens anders proberen,
is hij klaar:
mijn lievelingspuzzel, 1000 stukjes groot.
Of nee – *kijk daar*
en je wijst naar de blauwe boot
waar je zo lang
mee bezig was.

We kijken in de doos, onder de tafel,
tussen de kussens van de bank.

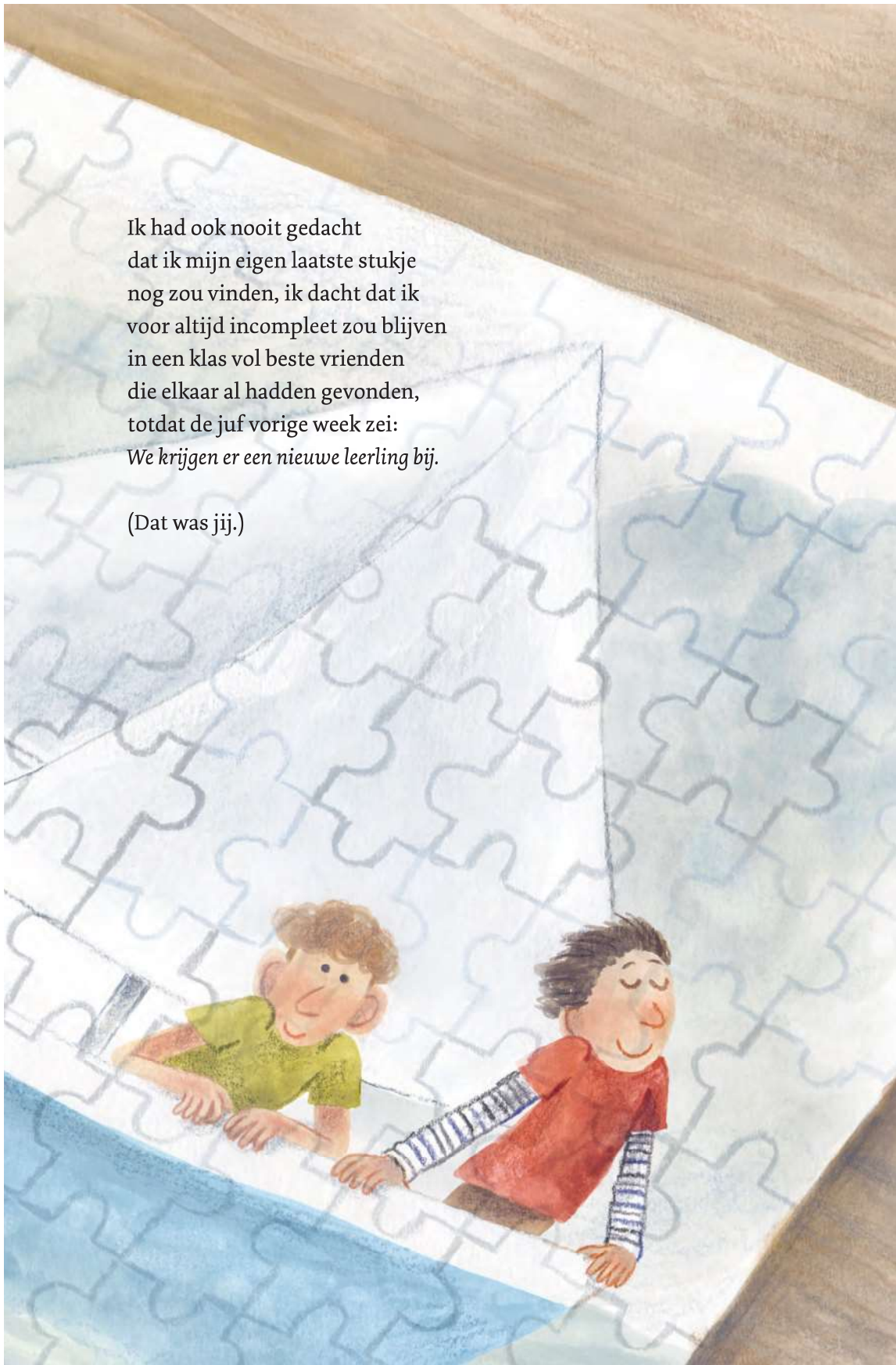
*Blijft de puzzel nu voor altijd
incompleet?*

vraag je aan mij.

Maar ik maak me geen zorgen,
want ik weet:
vanavond of morgen,
misschien wat later,
komt het stukje vanzelf boven water.
In de was, mijn jaszak,
Siems mand, mijn moeders hand
– juist wanneer ik het niet verwacht.

Ik had ook nooit gedacht
dat ik mijn eigen laatste stukje
nog zou vinden, ik dacht dat ik
voor altijd incompleet zou blijven
in een klas vol beste vrienden
die elkaar al hadden gevonden,
totdat de juf vorige week zei:
We krijgen er een nieuwe leerling bij.

(Dat was jij.)

Vanavond

Je zit nog veilig
op de bank beneden,
wanneer je ineens besluit,
zomaar, zonder reden:
*vanavond ben ik
niet meer bang.*

Misschien heeft mama gelijk,
duurt het al veel te lang
en ben je er inmiddels
ook een beetje te oud voor.

Dus als je even later naar bed moet,
ga je voor het eerst niet eindeloos
lopen treuzelen, mama hoeft niet mee
naar boven en ook niet over een half uurtje
te komen kijken, de lamp op de gang
mag uit, je gaat de trap niet meer af
voor een glas water of een warme kruik,
je loopt niet zes keer heen en weer
naar de wc, nee, je ligt rustig
in het donker te wachten,
je hebt al je nachtlampjes uitgezet,

want vanavond gaat
het eindelijk gebeuren,
vanavond word je vrienden
met het monster
onder je bed.